

La revolució festiva de La Fúmiga

La popularitat de la banda valenciana creix tan ràpid com les visites al seu canal de Youtube | Parlem amb Arturo Martínez, líder del grup, sobre el seu estat actual

La Fúmiga | Caray Green

Les seves cançons són tota una festa i, des de fa un temps, també tot un fenomen. **La Fúmiga** acumula milers de visualitzacions en els seus videoclips i captiva els seguidors del mestissatge amb temes com "Cançó que mai s'acaba", que té la col·laboració de referents de l'escena valenciana com **La Gossa Sorda**, **Aspenca** i **Obrint Pas**. Ara, amb el relleu d'aquestes bandes a la mà, els d'Alzira se situen en el focus musical dels Països Catalans. Parlem amb Arturo Martínez, líder de la formació, sobre l'estat actual **La Fúmiga**.

Sembla que la primavera ha florit i que comenceu a collir els fruits de la vostra trajectòria. La Fúmiga està en un bon moment?

Arturo Martínez: Estem passant un moment molt bonic i il·lusionant. Certament, la resposta de la gent ens sobrepassa cada dia més i de manera exponencial. Ens arriba l'estima als concerts, en baixar de l'escenari, a les xarxes, de manera massiva i amb paraules que ens arriben molt endins. La intenció d'este projecte sempre ha estat molt clara: gaudir d'esta aventureta que ens ha regalat la música, com si aquesta hagués decidit tornar-nos tot l'esforç i dedicació des que començarem al conservatori de la nostra estimada Alzira.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=XmMoiB5n8vQ>

Aquest 2019 l'heu engegat publicant un nou senzill (i clip), de "Cançó que mai s'acaba". No teniu ganes d'enregistrar un llarga durada?

A.M: La nostra estratègia a seguir va ser ferma des del primer moment. Necessitàvem temps, jugar amb els estils, conèixer-nos a nosaltres mateixos i aprendre de cada projecte i dels processos de

composició i producció. Saber, a poc a poc, què som capaços de fer i rebre el *feedback*, que per a nosaltres era molt necessari. Dedicar a cada nova cançó tota la nostra estima, amb calma i amb la determinació de fer-ho el millor possible.

En aquesta nova cançó hi col·laboren músics de Sva-Ters, Aspencat, La Gossa Sorda i Obrint Pas. És un homenatge a tots ells?

A.M: "Cançó que mai s'acaba" és l'homenatge als nostres referents musicals i estilístics, un homenatge a una etapa de les nostres vides que recordem amb un somriure d'orella a orella. Tots ells van viure als escenaris una etapa molt difícil, molestaven i incomodaven per una senzilla raó: pel fet de cantar en valencià. No obstant això, es van fer forts des de la trinxera, amb lletres plenes de ràbia i amb la reivindicació necessària que demanava el moment. Els grups actuals al País Valencià els devem molt a tots ells, perquè la seua resistència va fer que aquesta indústria no quedés reduïda a les cendres, que aquesta cançó mai acabi.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=AQcRLOhO3Ng>

A Youtube teniu xifres molt altes, i en poques setmanes aquesta darrera cançó ja ha sobrepassat les 50.000 visualitzacions...

A.M: Mai ens han agradat els números (la música i els números no haurien d'anar de la mà), però no seríem sincers si diguéssim que no ens importen. Som un grup emergent, encara molt petit i amb molta feina per fer, però ens fa molt feliços veure els resultats tan aclaparadors en forma de reproduccions de les nostres cançons. "Mediterrània", "Karrasketon" i "Primera Conjugació" tenen vora 150.000 reproduccions a YouTube cadascuna; les nostres xifres no són de grup petit, més aviat semblen d'un grup consolidat i això ens anima a seguir millorant cada dia per fer créixer aquest projecte.

Tant feu "La muixeranga" o una versió de "L'estaca" com proposeu un "Karrasketon". En quin marc es mou La Fúmiga?

A.M: Les versions de "La muixeranga" i de "L'estaca" van ser les primeres coses que gravàrem als Atomic Studio de **Mark Dasousa** juntament amb "Karrasketon", una cançó que ja tocàvem quan encara érem una formació de carrer. **Mark** va ser una de les primeres persones que van confiar en nosaltres, així com la família de Pro21, que ens van fer creure que nosaltres teníem prou potencial per fer el que volíem, la nostra pròpia música, les nostres pròpies històries i amb el nostre llenguatge.

Quins són els vostres paràmetres identitaris?

A.M: A nosaltres el cos ens demana fer música festiva (eixa etiqueta ens flipa), és on ens sentim més bé i on traïem el millor de nosaltres mateixos. Les nostres lletres parlen del que som, de com pensem, del que volem ser com a persones i com a poble. Sempre amaguen un missatge que, malauradament, encara és necessari, però ens agrada fer-ho amb un somriure, amb un ritme que t'obligui a ballar i amb una melodia que queda gravada a foc, perquè així el nostre missatge el sentirà més gent i perquè així vivim les nostres vides.